

Autorské právo náleží z pohledu tradičního dělení na právo veřejné a soukromé do odvětví soukromého práva. Je jednou z částí občanského práva¹, které je obecným soukromým právem. § 1 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb. (dále občanský zákoník) stanoví, že právní vztahy vznikající z výsledků duševní tvořivé činnosti upravují zvláštní zákony. Tímto zvláštním zákonem je v oblasti autorského práva zákon č. 121/2000 Sb. o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (dále jen „autorský zákon“). Jedná se o komplexní předpis upravující autorskoprávní problematiku. Ve vztahu k občanskému zákoníku (a příp. obchodnímu zákoníku) je předpisem speciálním, má před ním přednost dle právní zásady *lex specialis derogat generalis*. Pokud by se nedal aplikovat ani autorský zákon, ani občanský zákoník, použije se nejprve analogie autorského zákona a následně analogie občanského zákoníku.² Podrobněji se budu platnému autorskému zákonu věnovat v dalších kapitolách, zejména pak v pramenech právní úpravy. Autorské právo se řadí mezi práva duševního vlastnictví. Duševní vlastnictví je pak zahrnuto v širší množině práv k nehmotným statkům. Do ní se řadí³:

1) všeobecná osobnostní práva (upravena v § 11 až § 16 občanského zákoníku – právo na ochranu osobnosti),

2) práva k nehmotným statkům v oblasti kultury

a) práva k individuálním výsledkům tvůrčí činnosti (autorské právo, právo výkonného umělce k jeho autorskému uměleckému výkonu),

b) práva k výkonům netvůrčí povahy (právo výrobce zvukového záznamu k jeho záznamu, právo výrobce zvukově obrazového záznamu k jeho záznamu, právo rozhlasového nebo televizního vysílatele k jeho vysílání, právo zveřejnitel k dosud nezveřejněnému dílu, k němuž uplynula doba trvání majetkových práv, právo nakladatele na odměnu v souvislosti se zhotovením rozmnoženiny jím vydaného díla pro osobní potřebu, právo pořizovatele k jím pořízené databázi)

3) průmyslová práva